

Földrengés

1.

Reggelre férgek lepték el a kertet. Mintha a föld okádta volna ki őket éjszaka a beteg gyomrából, most ezerszám tekergőznek a ragacsos rögökön. Más életnek nyoma sincs, a nap elszövődött a felhők mögött, és az utolsó madárhang is eltűnt a fullasztó csendben.

Bátyánk már két napja nem alszik. Az idegen hozta ránk a bajt, érkezése napján a kútban felkavarodott a víz, és bűzös szagot kapott, a kutya kikaparta magát a kerítés alatt, a lovak megvadultak. Bátyánk előveszi a ládából a disznóölő kést, és bemegy a fészerbe.

Kisanna engedte be az asszonyt, aki a hegyekből jött le. Mint egy gubóból kikelő fekete lepke, a ház előtti eperfa alatt gubbasztott egy nagykendőben, homloka pergamenét összegyűrték a ráncok. Szederjes szája enni kért, cserébe azt ígérte, megmenti az életünket. Egy óriás érkezik, mesélte. Első nap felkavarja a vizeket, második nap kifordítja a föld belét, harmadik nap sarkának nyomát a hegyek között hagyja.

Az óriás most a fák törzsét szorítja markora, és őrült erővel rázza. Az ágak recsegve szakadnak le az égboltról, fények villódnak a kérgeken. Bögésszerű morajlás kúszik fel, egyre magasabb hangon ordít, az óriás lassan felemeli baltáját, aztán lecsap, belehasít a földbe, majd a nyílás peremén feltépi, és kirántja lábunk alól a talajt.

Dél volt, amikor befogtuk Hókát a kordéba, és elvittük az asszony testét a hegyekbe. Szegény Hóka, olyan szép volt, olyan jó barát, teste kuszán vonaglik a földön, nyerítve rúgkapálna lábaival, de az egyik beszorult, az óriás nem engedi el. Kisanna szalad, nekem is futni kell, egy kéz nyúl utánam a kavargó masszából, megrántja a karomat, mintha vállból ki akarná tépni, húzna maga után, de én kapaszkodom a sörénybe, nem engedem, csak nézem a fehér seprős, fekete szemeket.

2.

Ujjaid alól szederinda bújik elő, felkapaszkodik, és körbefonja a pirosfehér tulipánok ferde metszésű kelyheit, meghajol a búzakaralászokkal, összekulcsolja a pálmalevelek derekát, megsebzí kezed. Egy csepp hullik a fára, madarat formázol belőle, azt mondod, ez majd átviszi a vízén. Mint a gyantába ragadt bogár, nem állsz fel, nem fogadod az ételt, levegőt sem veszel, mézsárga hajad vizesen tapad az arcodba, a szemed döf, ha rád nézek, görcsösen kapaszkodsz az ecsetbe, vonalaid a nyírfába marnak. Ez most mindennél fontosabb, az életednek már úgyis mindegy.

Csontjaid ropogtak, vad erővel álltál ellen, amikor hazahoztalak. Zokogtál, az öklödet harapdáltad, aztán hosszú ideig ültél mozdulatlanul, dermedt szemekkel fürkésztél ki az ablakon.

Mint akit megsodort a szél, összerezzenél, amikor megláttad őket. Alkonyattájt közeledtek a mező felől, lépteikre felrebbentek a fekete madarak. A kislányt behívtad, vele sokáig beszélgettél, a másik kinn maradt, tőle féltél, deszkával támasztottad ki az ajtót. Hiába kértelek, hogy maradj, el akartál menni velük. Megmutattam neked az összezúzott testet.

Haját most puha ruhával fogod be, hogy ne hulljon alá, mohából párnát készítesz a feje alá, a derékaljat szalmával tömöd ki. Gyenge karoddal felemeled Kisanna testét, majd leereszted. Az indák egymásba kapaszkodnak, a virágok szirmai összeborulnak, amikor lezárod a fedelet.